

Luxusní prázdniny uprostřed Chianti

Tady vám cestu proklestili Angličané, kteří sem začali jezdit už před dvěma staletími. Ne náhodou se Toskáne říká Chiantishire. Po letošním prudkém pádu libry (a ještě horším pádu dolaru) letos toskánským venkovským domům vyschl ten kdysi zdánlivě bezedný anglo-americký pramen, který tvořil třetinu klientely.

Zůstala tu po něm velká díra, v níž se dají u B2B Travel najít prázdninové pobyty ve venkovských domech všech kategorií od tříhvězdičkových bytečků v krajině za čtyři stovky eur na týden po luxusní byty v palácích, dvanáctipokojové vilky, někdejší malé kláštery a šafářská stavení za dva a půl tisíce. Se soukromými bazény, s vlastní koupelnou v každém pokoji, výhledem do toskánské krajiny, jak ji znáte z renesančních obrazů. S degustací místních vín, sýrů a uzenin. Podle dohody si můžete za příplatek objednat i vlastní kuchařku z místní vesnice nebo cateringovou firmu na celý pobyt. Nikde nejste dál, než půl hodiny jízdy od nejbližšího městečka k nákupu potravin, či od nějaké té osterie s bohatým jídelníčkem místních specialit a daleko od policie, která by vám po večeři kontrolovala procento alkoholu. Zde si to netroufá, aby nepřivedla místní ekonomiku na mizinu. Jste zde v čtyřúhelníku Siena-Grosseto-Livorno-Florence, ale na přímořské bydlení letos v létě už raději zapomeňte, bývá většinou rezervováno půl roku dopředu. Není třeba litovat, moře jste přece už letos absolvovali na Seychellech, Maledívách a Kapverdech, a v létě na italských plážích není k hnutí. Toskánské (ale také sousední – a trochu levnější – umbrijské) vnitrozemí je estetický požitek všech smyslů. Do hodiny jste v Sieně a jejích dvou nejznámějších vinařských městečkách Montalcino a Montepulciano na jihu. Na sever si můžete projet celé Chianti a všech sedm obcí, které mají registraci černého kohoutka, košťovat, srovnávat, smlouvat slevy a nakupovat. Na severozápadě se vám z krajiny tyčí středověké město Volterra, centrum alabastrového kumštu tradovaného z antického Říma, a bizarní San Gimignano se svými jedenácti věžemi, které si středověcí vinaři stavěli jen tak z hecu, a s freskami Giottovými, na nichž můžete zblízka pozorovat stylový přechod z gotiky do renesance. Na opačnou stranu máte v pohodlném dojezdu Arezzo, významné renesanční centrum a rodiště slavného jízlivého satirika a pomlouvačného kritika společenských poměrů 16. století, Pietra Aretina, pokládaného za zakladatele žurnalistiky. Assisi s klášteřem a basilikou svatého Františka. Staré univerzitní město Perugia. Vedle něho Urbino, za renesance centrum vzdělávání mladých šlechticů a dobrých manýr. Spoleto s divadelním a jazzovým festivalem.

Sem jedete za klidem přírody, za nostalgií po aristokratickém životě, za géniiem italských chuťových buněk, za šarmem dosud neprobádaných středověkých městeček a vesniček, kam by vás jinak nepadlo zajet. Za golfem, jemuž jste blízko v několika lokalitách a dlouho do pokročilého podzimu. Za přívětivostí, laskavostí, humorem a profesionalitou italských venkovských podnikatelů, od nichž se ještě máme tolik co učit.

Takovou podnikatelskou partou jsou i ředitelka Patrizia a asistentka Marta, které toskánské domy s asi desítkou spolupracovníků spravují a s nimiž si v jejich administrativním centru na přestavěné farmě pár kilometrů od opevněného středověkého městečka Monteriggioni u Sieny

povídáme o chystané invazi českých cestovatelů. Mají těch domů na starosti přes tisícovku v Toskáně, Umbrii a Sardinii, další tisícovku jinde. Tucet z nich s Martou za jeden den objíždíme a tipujeme, které z nich by těm či oněm Čechům nejlíp vyhovovaly.

Ten první, čtyřpokojový, je dvacet minut odevšad po prašné cestě v kondominiu čtyř domů se společným bazénem a uprostřed hustého toskánského dubového a akátového lesa, jako stvořeného pro vášnivé houbaře a lovce kanců, bažantů a divokých králíků. Druhý jsou dva dvoupokojové byty v úhledně a stylově renovované středověké vesničce pěti původně rolnických stavení, s terasou, bazénem a výhledem do údolí, sotva kilometr od větší vesnice s několika obchody, řemeslnickým centrem a hojně navštěvovanou restaurací. Další jsou obrovská šafářská stavení na vinařských pozemcích hraběte (či knížete?), jehož jméno jsem zapomněl, ale jehož vlastní vila ční z vinic, olivovníků a pinií ze svahu asi tři kilometry nad vámi. Pár set metrů od vás je jeho vinařství, jehož správci se starají o vás, když je potřebujete, neobtěžují vás, když chcete být v klidu sami. Bazén je tu vestavěn do svahu tak, že z něho shlížíte přímo do krajiny. Do dvou bytů na dvou poschodích se zde do obrovských ložnic vejde parta až osmi párů. Při nájemném dva a půl tisíce za celý dům vás tak týden přijde na necelé dvě stovky na osobu. A ještě několik domků a bytů na vinařských farmách se čtyřmi či pěti pokoji pro velkou rodinu, i s babičkou a dědečkem.

Ten krátký polední „panino“, který Marta naplánovala místo kompletního italského oběda, „abychom všechno stíhali“, se ukázal být hodinové posezení v rušném baru d'Orso na křižovatce pod hradbami Monteriggioni, který je zároveň uzenářstvím a lahůdkářstvím. Obložený chlebiček pro tři zde má podobu půlmetrového prkýnka, na němž je úhledně seřazeno pětadvacet plátků dvou druhů salámu, prosciutta, bresaoly hovězí a bresaoly kančí, se čtyřmi tlustými plátky polozralého pecorina. Osmi topinek „crostini“ se sekanými rajčaty nebo s kuřecími játry. Mísy „panzanelly“, což je okoralý domácí chleba rozmáčený ve vodě a pak vymačkaný na kašičku (tu naši pappu) a promíchaný s posekanými rajčaty, okurkami, červenou cibulí a bazalkou, zalitý olivovým olejem a posypaný strouhaným pecorinem. Rajčatového salátu. Dvou zákusků a tří káv.

A jsme zase, kde jsme začali. V Itálii se tomu prostě nedá vyhnout. B2B Travel to bude muset vyběhat na tenise. Já se z toho vypíšu. Víte vůbec, kolik kalorií spotřebuje takovýhle článek?

